

Un pe - tò no en va mai sol quan va de ve - res, per (a)ixò di-uen qu(e)els pe-tons i les ci-
nit de Sant Jo-an n'és ar-ri - ba - da, no hi ha no - ia que no es-ti-gui e-na-mo

re - res si d'un ne vé-nen molts, no - ies que no en vol gueu pols, no ies
ra - da; si és quel jo - ve que la vol, vul-gui es - tar amb e - lla sols per _

que no en vol-gueu pols no a-neu a l'e - ra. La que ne-ga un pe - to - net quan se'l su -
dir - li ple d'a - mor _ l'es - ti - ma - da. "Jo t'es - ti - mo, ni-na her-mo - sa, n'és de

pli - ca, de ge-nolls amb tot el cort ai - xí s'ex - pli - ca: "Jo t'es - ti-mo de de-bò, ni - na,
ve - res, te'n fa - ri - a més pe-tons qu(e)en té ci - re-res, lo més alt del ci-re-rer, fins que

dei-xa't fer un pe - tò, que molt baix i a cau d'o-re-lla sen - to jo. Dei - xes qu(e)et be - si, ni
jo no en po-gués més, jo vol - dri - a que ta bo-ca me'ls tor - nés. Què en té de fer u-na ni

ne - ta, la ci - re - re - ta de ta bo - que - ta, de pe-tons io te'n fa -
ne - ta to - ta so - le - ta i jo - ve - ne - ta, que si el seu jo - ve vo -

ri - a com fruits tin - dri - a cap ci - re - rer. Quan la
li - a, li'n do - na - ri - a tot lo seu cor.